

Yvette den Brok-Rouwendal : 'Het mevrouwtje op mijn schouder' Uitgeverij Xanten, Utrecht 2014. Zie ook : www.uitgeverij-xanten.nl en www.yvettedenbrok.nl (Lichamelijke handicap/spasticiteit/AG)

Soort boek/Ziekte/Stijl:

Kinderboek voor lezers van 10 jaar en ouder met als hoofdpersoon Liz, een meisje van tien jaar dat niet kan lopen en haar handen niet kan gebruiken. Ze spreekt een eigen 'Liz' taaltje dat niet iedereen kan verstaan. Ze wil graag een zo gewoon mogelijk leven leiden, zelf boodschappen kunnen doen en naar een gewone school gaan. Ze heeft een broertje Lukas en woont nog niet zo lang met haar ouders in een nieuwe wijk. Haar vader is overspannen en haar moeder is verzuurd en verhard geraakt, omdat ze niet meer zulke leuke contacten heeft met haar burens, heimwee naar de oude wijk. Ze hebben geen aangepast huis, haar vader moet haar altijd naar boven dragen omdat ze de trappen niet op kan lopen. Liz moet met veel geholpen worden, bijvoorbeeld met eten. Haar moeder vindt Liz maar lastig, wil geen aanpassingen aan het huis voor haar maken. Bijvoorbeeld een aanbouw beneden, zodat Liz zelf naar haar kamer kan, zoals ze ook heeft gezien toen ze bij Nadia speelde, een gehandicapt kind met wie ze samen naar school gaat. Omdat, zo zegt haar moeder het huis dan in waarde daalt. Haar moeder vindt ook dat Liz altijd alle gezellige momenten verpest, teveel zorg vraagt. Ze vindt haar dus maar een lastpak, die niet goed is zoals ze is. Ze zegt dat mensen Liz raar vinden. Liz heeft het er moeilijk mee. Ze heeft geen vertrouwen meer in zichzelf, is zelf soms ook onterecht achterdochtig. Zo dacht ze dat haar hartsvriendin Emma stiekem met andere kinderen wilde spelen omdat zij niet de moeite waard zou zijn. En dat blijkt echt niet waar. Dan komt Fee in haar leven. Het is een klein lief mevrouwtje dat regelmatig op haar schouder komt zitten om haar te steunen en te helpen. Ze maakt dat Liz weer vertrouwen krijgt in zichzelf, zelf boodschappen gaat halen, tegen mama in durft te gaan ook al is er het vooruitzicht dat mama haar uit huis laat plaatsen.

Over de schrijfster: Yvette den Brok (1960) heeft zelf dezelfde beperking als de hoofdpersoon in dit kinderboek. Zij heeft onder andere last van spasmen omdat de kleine hersenen gedurende de bevalling te weinig zuurstof hebben gehad. Ze schreef columns voor diverse bladen en dagbladen van 2002 tot en met 2008, o.a. Trouw, Opzij, Eindhovens Dagblad, Mening, De Zonnebloem.

Zij zorgde jaren samen met haar man voor hun twee kinderen, iets wat vele mensen niet gewoon vonden. Voorzieningen en omstandigheden zijn er ook vaak niet op ingericht. Ook bespreekt ze waar ze wel last van had en heeft, hoe ze het vindt om gehandicapt te zijn, en spreekt ze over onderdrukking van gehandicapten. Zie ook: 10-11-2008 http://www.ango.nl/nieuws/algemeen/index.php?we_objectID=1219&type=0 en http://www.trouw.nl/achtergrond/deverdieping/article1897232.ece/_rsquo_Ik_ben_een_normaal_mens_rsquo_.html

Citaat uit het boek 'De wereld is ook van mensen met een handicap' 2008 pag. 24: "Tot halverwege de middelbare school heb ik speciaal onderwijs voor lichamelijke gehandicapte kinderen gevolgd. Toen besloot ik om daar weg te gaan. Ik had genoeg van dat geïsoleerde wereldje, ik wilde mijn eigen leven leiden. Dat werd me van alle kanten

afgeraden. ‘Dit is echt jouw enige kans om je havo diploma te halen,’ zei de schooldirecteur. ‘Mensen in de gewone samenleving kunnen je niet verstaan en zullen je niet serieus nemen,’ zeiden begeleidsters van de groep waarin ik hoorde. Ik had hen zoiets vaker horen zeggen als er iemand weg ging en ik wist dat het alleen maar bangmakerij was. Maar die boodschappen zijn me toch lang bijgebleven. Ik wantrouwde iedereen die me wel serieus nam. Mijn partner heeft daar meer last van gehad dan van mijn handicap.”

Yvette heeft daarna een VWO diploma gehaald en een HBO opleiding afgemaakt, werkte op diverse plekken en heeft sinds 1999 een eigen schrijf- en adviesbureau op het gebied van gehandicaptenemancipatie. Zij is ook een trotse oma. Zie ook:

<http://www.yvettedenbrok.nl/>

Wat viel op:

Je gaat als lezer meeleven met Liz en vindt het heel erg dat ze niet naar een gewone school mag van haar moeder terwijl de scholen dat al geregeld hebben. Ook dat Liz uit huis zal moeten blijven onrechtvaardig vinden, omdat, met enige aanpassingen van het huis dat zeker mogelijk was. Mooi is, dat haar hartsvriendin super trouw blijft en haar broertje zijn excuses aanbiedt voor de vervelende opmerkingen die hij heeft gemaakt. Een boek dat gaat over de plek van gehandicapten in de wereld van niet gehandicapten, en daar laat het zeker over nadenken.

Citaten:

Pag. 18: “Kom bij ons op school. Dan kun je gewoon met ons meedoen.”

Ik voel me vanbinnen warm en blij worden. Emma begrijpt mijn liefste wens. Misschien kunnen we toch wel vriendinnen worden.’

Pag. 82: ‘Ik ben weer verbaasd hoe aardig ze alle drie doen. Met Lukas en papa en mama ga ik ook weleens zwemmen, maar die doen dan net of het een hele opgave is.’

Pag. 182: “Liz stel je niet aan,’ snauwt mama. ‘Dat is pas over twee jaar. Je kunt toch niet verwachten dat je thuis kunt blijven wonen totdat je achttien bent? Oma, mijn moeder dus, zei al meteen toen je geboren werd dat ik je naar een tehuis moest brengen.’

Recensies/extra:

<https://www.youtube.com/watch?v=xOBg48og8rk&feature=youtu.be>

<http://www.yvettedenbrok.nl/>